

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Dn. Conradi Clingii Theologi Et Ecclesiastae Celeberrimi
(dum vixit) apud Erphordiam Turingiæ, Catechismus
Catholicus, summam Christianæ institutionis III. libris
succinctim complectens**

Klinge, Konrad

Coloniae, 1570

VD16 K 1309

caput XXXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29452

ARGVMENTA.

1. De lege charitatis quatenus semper obliget.
2. Et quod multi errent, dicentes legem esse abrogatam, & quod Deus exigat solam fidem in Christum.

1. **R**imò, multi grauius aberrant ex malo scripturæ intellectu, dicentes: lex Moysaica est abrogata: Deus exigit sola fide ad salutem, ob id nunc liberi sumus ab omni lege & opere, in sola fiducia pendentes erga Deum per Christum, & sic simul cum lege Moysis abijciunt & contemnunt legem Christi, id est, præcepta Euangelica: quare notandum est, quod ab initio mundi homines nunquam fuerunt penitus liberi & sine omni lege, neque gentes, neque Iudaei: semper enim habuerunt aliquam, & primò gentibus impressit Deus legem naturæ, antequàm aliqua lex scripta foret, sicut Apostolus testatur ad Romanos secundo, cum gentes legem non haberent, id est, scriptam in tabulis vel libris, vel etiam prædicationem aliquam aut prophetas, naturaliter ea fecerunt quæ sunt legis. Est enim lex Dei naturaliter cordibus nostris impressa: natura dicitur Deum creatorem laudandum, parentes venerandos, & vicissim parentes filios diligere & educare, natura dicitur, ut alteri, id est, proximo facias, quod tibi fieri velis: nemo cupit uxorem suam ab alio stuprari, sua per furtum alienari, se trucidari, falsa sustinere ab alio testimonia &c. id est, peccantes tali & simili modo, non solum contra Deum peccant, sed & contra propriam naturam, atque sic nullus homo unquam fuit sine lege. Ratio & natura

habet

habet à Deo impressam in corde legem Dei. Videmus etiam quædam huiusmodi quodammodo in animalibus irrationalibus. Vnde Plutarchus meminit quædam animalia vti dictamine rationis & cæcæ. Deinde postquam malitia & peccata hominum penè extinxerunt hanc naturæ legem in cordibus hominum impressam, quando homo penè totus carnalis & animalis factus est, ita vt diceret Deus Gene. sexto. Non permanebit spiritus meus in homine in æternum, quoniam caro est: & iterum, pœnitet me fecisse hominem & cæcæ. Misericordia tamen præualuit iustitiæ in Deo, vt mitteret redemptionem filium suum hominibus, idèò populo Iudaico, è quo nasci debebat CHRISTVS secundum carnem, iuxta promissionem Dei factam patribus, Abrahamo & Dauidi, Genez. 2. Psalm. 131. renouauit hanc legem, & non solum in cordibus, sed etiam in duabus tabulis lapideis, Exod. 20. præscripsit: & tam serio præcepit illam legem seruare, vt transgressoribus comminaretur punitionem in 3. & 4. generatione in filiis transgressoribus, & ostendere in mille misericordiam qui diligunt & custodiunt. Exod. 20. Sic quoque Deut. 6. inquit Moyses ea quæ præcepta sunt tibi, scribe in corde tuo, & narra ea filiis tuis, & meditare ea sedens in domo, & ambulans in itinere, & dormiens atque consurgens, & ligabis ea quasi signum in manu tua, eruntque & mouebuntur inter oculos tuos, scribesq; ea in limine & ostijs domus tuæ, cumque introduxerit te &c. hæc idèò tam strictè præcepta sunt, ne homo iterum illa obliuisceretur, & vt timeret pericula & maledictionem is, qui negligeret legem Dei atque præcepta: sicut patet in maledictionibus & benedictionibus Deuteron. 28. & Leuit. 26. Sed quia lex ita urgebat ex toto corde diligere ac præcepta Dei seruare, nec tamen conferebat facultatem præstandi: iussuratur, sed non dedit vt fieret: sicque factum est, vt non

solùm negligerent præcepta, sed & penitens desperarent de salute, quòd seruare non poterant. Ne igitur Deo obijcerent homines, Dedisti nobis legem, ad im possibile nos obligasti, voluntate tua nos damnas & cæt. apparuit gratia Dei, non ex operibus iustitiæ quæ fecimus nos, sed secundùm suam misericordiam nos saluos fecit, ad Tit. tertio.

Hic Christus filius Dei primùm ex duobus populis, id est, Iudæis & postea ex his ac Gentibus fecit vnum populum, scilicet Christianum, omnes vocans ad fidem: quòd nunc ampliùs non est distinctio Greci & Iudæi, Romanorum decimo. Sed idem Dominus omnium, diues in omnes qui inuocant illum, sicut Ioel propheta capite secundo dicit, Omnis enim qui inuocauerit nomen Domini, saluus erit. & ad Ephes. secundo inquit: Ipse est pax nostra, qui fecit vtraque, id est, vtranque gentem, vnum, & medium parietem, id est, legem, quæ scilicet impediabat, vt paries, viam ad cælum, dissoluens, & inimicitias inter Deum & hominẽ propter peccatum & transgressionem legis in carne sua, id est, per mortem euacuans, vt duos condat in semetipso in vno nouo homine, faciens pacem his qui propè, id est, Iudæis, & qui longè, id est, gentibus & cæt. vt nunc ambo accessum habeamus in vno spiritu ad patrem: sic fecit Christus primùm ex vtraque gente vnum hominem nouum, & est lapis angularis vtrunque parietem in suo corpore, id est, Iudæos & Gentes credentes, quorum ipse caput est per fidem in illum. Deindè postquam Christus ex vtraque gente fecit vnum & nouum hominem, idèò & nouam legem, scilicet charitatis, dedit legem Euangelij atque spiritus, vt nunc non ex natura vel coactione legis scriptæ, sed amore & voluntate præstemus legem, sicut ad Titum secundo dicit Apostolus: Apparuit gratia Dei saluatoris nostri, euadens nos, vt abnegantes impietatem, id est, incredulitatem

litem erga Deum, ſecularia atque mundana deſideria, id eſt, diuitias, honores &cæt. quare ſobriè erga nos, iuſtè erga proximum, piè erga fideles, id eſt, Deum, viuamus in hoc ſeculo, &cæt. Et vt quidem hæc lex charitatis, lex Chriſti atque Euangelij, non obliuiſceretur, vt quæ præſtemus obedientiam illi, aut ne quis diceret, præcepisti, ſed non dedisti vnde poſſim ſatisfacere: effundit in nos abundè ſpirituſanctum, in lauacro regenerationis, ad Tit. tertio: vt his nunc in lege Euangelica adiuuet infirmitatem noſtram ſpiritus, Romanorum octauo: quatenùs ſeruetur lex Chriſti: quo fit, vt nemo nunc de impoſſibilitate legis Euangelicæ iuſtè conqueri poſſit, quòd illam præſtare non queat. Omnia poſſum in eo qui me confortat, ad Philipp. quarto inquit Apoſtolus: omnes accipimus ſpirituſ gratiæ, & ille multò fortior eſt imbecillitate carnis noſtræ, multò efficacior eſt gratia, quàm peccatum. Romanor. quinto: ideò peccatum dominari non poteſt, ſi quis ſaltem illam non in vanum acceperit, 2 Corinthiorum ſexto Multò igitur fortior eſt ſpirituſ ſanctus, quàm Tyrannus carnis noſtræ: benè poteſt hunc ille reprimere, quare homo baptizatus inexcufabilis manet.

Ex vtroque ergò populo credentes, nunc vna fide patrem in ſpiritu adorant, Ioan. quarto: & vnam ſimul legem charitatis atque Chriſti habent, quæ dilectio eſt plenitudo legis, id eſt, ſi verè aderit, plus v- Rom. 13.
get, quàm lex naturæ aut ſcripta. Hoc enim efficit ſpirituſ ſanctus, cuius fructus eſt charitas, Gal. quinto. Igitur nos nunc coacti, vel natura aut coactione legis, ſed liberè ac voluntario ſpiritu in laudem & gratiarum actionem redemptionis noſtræ: præſtare debemus legi Chriſti obedientiam, qui ſanguinem ſuum fudit, & mortuus eſt pro peccatis noſtris, & reſurrexit propter iuſtificationem noſtram, Romanorum quarto. Et hæc ratio eſt, cur vbi que Chriſtus

scriptura & Euangelium post fidem adedò vrget dilectionem, & sic vnit atque coniungit hæc duo, fidem & legem charitatis, quòd vnum sine altero parum aut nihil prodesse asseuerat. ad Corinthios ait, Si habuero omnem fidem, & charitatem non habeam, factus sum sicut æs sonans &cæt. 1. Corinthiorum 13. Hanc commendat vbique & exigit Romanorum 13. Galat. quinto: Fides quæ per dilectionem operatur, & CHRISTVS Ioan. 15. Hoc est præceptum meum, vt diligatis inuicem. & iterum, In hoc cognosceat mundus, quòd discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad inuicem. & Ioann. in canonica sua prima nihil adedò vrget, sicut charitatem DEI & proximi. Qui illam ergò non habuerit, non habet vnde gloriatur multum de inani illa fiducia. E quibus sequitur, quoniam facti sumus per fidem vnus populus, atque omnes iustificati gratia Iesu Christi per sanguinem ipsius, Romanorum tertio, vt nunc nos non putemus adedò liberatos ab omni lege, quin teneamur legi Christi, quam nisi obseruamus, restabit sententia Matth. septimo: Non omnis qui dicit mihi, Domine Domine, &cæt. Primò, quia ingratus est beneficio iustificationis: deindè ingratus dono Spiritus sancti, qui paratus est te iuuare, si tuam voluntatem conformares. Nihil igitur valebit iactatio inanis fiduciæ, si neglecta fuerit obedientia legis Christi. Neque docetur, quòd obedientia legis CHRISTI mereatur iustificationem, quam iam fides gratis accepit propter Christum: sed quatenus obseruantia hæc legis Euangelicæ sequatur iustificationem, atque illam retineat, vt promissio salutis non fiat efflicax, alioqui neque saluaberis: ideò adedò necessaria est atq; exigitur, sicuti fides in suo loco, tamen non sit causa propter quam distribuatur vita, sed sanguis CHRISTI: non igitur nimis securum esse oportet propter sterilem illam fiduciam, eò quòd totum

Euange-

Evangelium non frustra à Christo est demandatum: quòd si sola fiducia sufficeret, non opus fuisset donare etiam Euangelicam legem, scilicet dilectionem &cet. Lex igitur charitatis omni hora & momento obligat Christianum ad observantiam, sicut Apostolus Romanorum 13 inquit: Nemini debeatis quicquam, nisi ut inuicem vos diligatis. Hæc sola charitas semper obligat Christianos, & sic soluitur, quòd tamen semper debetur, &cet. sicut fides nostra erga Deum semper durare debet, ita & charitas erga pro-

ximum.

(:)

F I

N

I S

LIBRI TERTII.

II 4

CATE

